

Sygn. akt I Co 858/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie Wydział I Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Lubowiecki

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie skargi Dłużnika J. W. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z. w sprawie egzekucyjnej sygn. akt Km 3800/11, wszczętej z wniosku Wierzyciela Skarbu Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w T.

postanawia

1. uwzględnić skargę w ten sposób, że zmienić postanowienie Komornika z dnia 25 lipca 2016 r. w ten sposób, że usunąć z niego kwotę 6.757,37 zł (sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści siedem groszy) z tytułu podatku VAT i w związku z tym ustalić, że razem koszty wyniosły 30.729,20 zł (trzydzieści tysięcy siedemset dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia groszy);
2. oddalić skargę w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Dłużnik J. W. złożył skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z. w sprawie egzekucyjnej sygn. akt Km 3800/11, wszczętej z wniosku Wierzyciela Skarbu Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w T.. Przedmiotem skargi są rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1. i 3. postanowienia Komornika z dnia 25 lipca 2016 r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego i obciążeniu nimi Dłużnika. Dłużnik wniósł o uchYLENIA zaskarżonych orzeczeń i obciążenie kosztami Wierzyciela.

W uzasadnieniu Dłużnik wskazał, iż na skutek rozstrzygnięcia wydanego przez tut., Sąd w sprawie sygn. akt I Co 2337/11 wyznaczono Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z. do łącznego prowadzenia egzekucji sądowej i administracyjnej. Podstawę tej ostatniej egzekucji stanowi tytuł wykonawczy wydany na podstawie decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w T. s sprawie (...) - 768/00.

Dłużnik stwierdził, że prawo wydania decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego wygasło z dniem 1 stycznia 2004 r., bowiem z tą datą doszło do przedawnienia należności. Skarżący wskazał ponadto, iż tytuł wykonawczy nie mógł być podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego, gdyż jego wystawienie nie było poprzedzone doręczeniem upomnienia, o którym mowa w art. 15 u.p.e.a. Skarżący stwierdził, iż jak wynika z treści zwrotnego potwierdzenia odbioru upomnienia, odebrała je osoba, która podpisała się jako "M. córka". Kwestionując poprawność dokonanego doręczenia, Skarżący wskazał, że nie posiada dzieci oraz pod adresem, na który wysłano upomnienie, nigdy nie zamieszkiwała kobieta o wskazanym imieniu. Dodatkowo wskazał, iż organem właściwym do rozpoznania wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego jest Naczelnik Urzędu Skarbowego, gdyż przekazanie komornikowi do łącznego prowadzenia egzekucji sądowej i administracyjnej nie powoduje, że administracyjny organ egzekucyjny traci status organu egzekucyjnego właściwego w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym, w którym zbieg egzekucji wystąpił.

W odpowiedzi na skargę Komornik wniósł o jej oddalenie. Wskazał, że w toku postępowania egzekucyjnego Dłużnik uzyskał wiedzę o przesłaniu mu upomnienia, wskutek czego należy przyjąć, iż zostało mu ono doręczone. Wskazał, że nie jest uprawniony do oceny zasadności przedawnienia obowiązku podatkowego.

Sąd ustalił, iż zaskarżonym postanowienie Komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego: 142 zł - koszty doręczenia środków pieniężnych, 9,84 zł - koszty uzyskania informacji, 120,06 zł - koszty doręczenia korespondencji, 23.327,93 zł - opłata stosunkowa 15 %, ustalona na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, 652,27 zł - opłata stosunkowa 8 %, ustalona na tej samej podstawie, 6.477,10 zł - opłata 5 %, ustalona na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy, 6.757,37 zł podatek od towarów i usług (VAT). Razem Komornik ustalił koszty na kwotę 37.486,57 zł.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 62 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (u.p.e.a.), w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej do tej samej nieruchomości, rzeczy albo prawa majątkowego lub niemajątkowego, organ egzekucyjny wstrzymuje czynności egzekucyjne na wniosek wierzyciela, zobowiązanego lub z urzędu i przekazuje akta egzekucji administracyjnej sądowi rejonowemu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego.

Art.773 § 1 k.p.c. stanowi zaś, że w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego administracyjny organ egzekucyjny i komornik wstrzymują czynności egzekucyjne na wniosek wierzyciela, dłużnika lub z urzędu i przekazują akta egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej sądowi rejonowemu, w którego okręgu wszczęto egzekucję, w celu rozstrzygnięcia, który organ egzekucyjny - sądowy czy administracyjny - ma dalej prowadzić w trybie właściwym dla danego organu łącznie egzekucje z tej rzeczy lub prawa majątkowego, do którego nastąpił zbieg egzekucji. Sąd wydaje postanowienie w terminie 14 dni, biorąc pod uwagę stan każdego z postępowań egzekucyjnych, a jeżeli są one w równym stopniu zaawansowane, wysokość egzekwowanych należności i kolejność ich zaspokojenia, z zastrzeżeniem § 2, 21. Równocześnie sąd postanawia, jakie już dokonane czynności egzekucyjne pozostają w mocy. W przypadku wystąpienia dalszych zbiegów egzekucji do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego łącznie prowadzenie egzekucji przejmuje organ egzekucyjny wyznaczony przy pierwszym zbiegu egzekucji (art.773 § 3 k.p.c.).

Z powołanych przepisów wynika, że mają one zastosowanie, gdy nastąpił zbieg egzekucji administracyjnej i sądowej do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego, co ma miejsce w sytuacji, gdy w ramach stosowanego sposobu egzekucji sądowej oraz w ramach środka egzekucyjnego w egzekucji administracyjnej podjęte zostały czynności egzekucyjne w stosunku do tej samej rzeczy lub prawa (z zastrzeżeniem, że egzekucje prowadzone są przeciwko temu samemu dłużnikowi - zobowiązanemu, por.: uchwała Sądu Najwyższego z 25 czerwca 1997 r., III CZP 29/97, publ.: OSNC nr 11 z 1997 r., poz. 164; por. także np.: D. Jankowiak "Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Komentarz", UNIMEX, Wrocław 2004, str. 423; M. Romańska w: "System egzekucji administracyjnej" pod red. J. Niczyporuka i in., C.H. Beck W-wa 2004, str. 292-294).

W literaturze dotyczącej administracyjnego postępowania egzekucyjnego, jak również w orzecznictwie sądowym (zob. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 lipca 2008 r. sygn. akt I SA/Gl 260/08, wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2011 r., sygn. akt III SA/Wa 2520/10 – dostępne w elektronicznej bazie orzeczeń sądów administracyjnych na stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl). zwraca się uwagę, że pojęcia "postępowanie egzekucyjne" nie należy utożsamiać z pojęciem "egzekucja". Postępowanie egzekucyjne definiowane jest jako zespół czynności organu egzekucyjnego, zobowiązanego oraz innych uczestników postępowania, podjętych w celu ostatecznego urzeczywistnienia normy prawa materialnego. Czynności te mają niejednorodny charakter i zaliczają się do nich czynności procesowe, rozstrzygające kwestie proceduralne, wynikłe w toku postępowania, jak i czynności egzekucyjne, będące czynnościami faktycznymi (P. Przybysz, Postępowanie egzekucyjne w administracji. Komentarz, Warszawa 2003, s. 13).

Przez "egzekucję" natomiast rozumie się czynności egzekucyjne, czyli stosowanie konkretnych środków egzekucyjnych. Postępowanie egzekucyjne jest więc pojęciem szerszym. Zwolennikami oddzielenia "egzekucji" od "postępowania egzekucyjnego" jest wielu przedstawicieli nauki egzekucji administracyjnej (tak: M. Masternak [w:]

T. Jędrzejewski, M. Masternak, P. Rączka, Administracyjne postępowanie egzekucyjne, Toruń 2006, s. 27; M. Romańska, Zbieg egzekucji oraz egzekucji i zabezpieczenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym [w:] J. Niczypruk, S. Fundowicz, J. Radwanowicz, System egzekucji administracyjnej, Warszawa 2004, s. 296).

Na nieprawidłowe, zamiennie używanie tych pojęć wskazuje też nauka egzekucji sądowej. Przyjmuje się, że "egzekucja" stanowi zasadniczy trzon postępowania egzekucyjnego i zawsze toczy się w ramach tego postępowania. Egzekucja to całokształt środków przymusu właściwych dla określenia sposobu egzekucji, jaki organ egzekucyjny może w określonej kolejności zastosować (S. D., Podstawy postępowania cywilnego, S. 1999, s. 47).

Związek pomiędzy egzekucją i postępowaniem egzekucyjnym wyraża się w tym, że egzekucja odbywa się w ramach tego postępowania i nie może się odbyć inaczej niż w tym postępowaniu (wyrok WSA w Warszawie z dnia 16 lutego 2007 r. sygn. akt III SA/Wa 3125/06, LEX nr 311963). Administracyjne postępowanie egzekucyjne obejmuje, oprócz stosowania środków egzekucyjnych, także inne czynności procesowe podejmowane przez podmioty inne niż organ egzekucyjny, np. przez wierzyciela. Egzekucja administracyjna oznacza zaś stosowanie przez powołane do tego organy egzekucyjne konkretnych środków przymusu służących doprowadzeniu do wykonania przez zobowiązanego określonych w ustawach obowiązków. Datą wszczęcia postępowania egzekucyjnego jest dzień doręczenia organowi egzekucyjnemu przez wierzyciela wniosku wraz z wystawionym przez niego tytułem wykonawczym (art. 61 § 3 k.p.a.), bądź jeżeli wierzyciel jest jednocześnie organem egzekucyjnym, data wystawienia tytułu wykonawczego (art. 26 § 4 u.p.e.a.). Postępowanie egzekucyjne prowadzi właściwy rzeczowo i miejscowo organ egzekucyjny. Organ ten podejmuje działania zmierzające do zastosowania lub zrealizowania środka egzekucyjnego.

Organ egzekucyjny prowadzi postępowanie egzekucyjne w stosunku do konkretnego zobowiązanego na podstawie wystawionego wobec niego tytułu wykonawczego, stosując prawem przewidziane środki egzekucyjne. U.p.e.a. nie dopuszcza możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do tego samego zobowiązanego i na podstawie tego samego tytułu wykonawczego, w tym samym czasie przez różne organy egzekucyjne. Przewiduje natomiast m.in. sytuację, w której dochodzi do zbiegu egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej co do tej samej nieruchomości, rzeczy albo prawa majątkowego lub niemajątkowego. W takim przypadku organ egzekucyjny wstrzymuje czynności egzekucyjne na wniosek wierzyciela, zobowiązanego lub z urzędu i przekazuje akta egzekucji administracyjnej sądowi rejonowemu zgodnie z przepisami k.p.c. (art. 62 u.p.e.a.).

Do zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej dochodzi, jeżeli do tego samego prawa lub rzeczy skierowana jest egzekucja sądowa i administracyjna, a obie egzekucje prowadzone są przeciwko temu samemu dłużnikowi (zobowiązanemu). Zbieg egzekucji nie oznacza zbiegu prowadzonych postępowań egzekucyjnych (administracyjnego czy sądowego), w ramach których komornik sądowy czy organ egzekucyjny zastosował środek egzekucyjny, tj. egzekucję do tej samej rzeczy albo prawa i tej samej osoby (dłużnika i zobowiązanego). Zbieg egzekucji to sytuacja odnosząca się do konkretnego, tego samego podmiotu oraz przedmiotu, rzeczy lub prawa, do którego skierowano egzekucję w trybie sądowym i administracyjnym. Aby uniknąć negatywnych skutków tego stanu rzeczy ustawodawca poddał go kontroli, ocenie i rozstrzygnięciu sądowi powszechnemu (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 grudnia 2009 r. sygn. akt I SA/Wr 1048/09, LEX nr 579689; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21 lipca 2008 r. sygn. akt I SA/GL 260/08, LEX nr 513191).

W przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego, administracyjny organ egzekucyjny i komornik wstrzymują czynności egzekucyjne na wniosek wierzyciela, dłużnika lub z urzędu i przekazują akta egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej sądowi rejonowemu, w którego okręgu wszczęto egzekucję, w celu rozstrzygnięcia, który organ egzekucyjny – sądowy czy administracyjny – ma dalej prowadzić łącznie egzekucję w trybie właściwym dla danego organu (art. 773 § 1 zd. 1 k.p.c.). W przypadku wystąpienia dalszych zbiegów egzekucji do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego, łączne prowadzenie egzekucji przejmuje organ egzekucyjny wyznaczony przy pierwszym zbiegu egzekucji (art. 773 § 3 k.p.c.).

Z treści cytowanych wyżej przepisów wynika, że sąd rejonowy orzeka wyłącznie o organie egzekucyjnym właściwym do dalszego prowadzenia łącznie egzekucji z danej rzeczy lub prawa majątkowego, a nie o połączeniu postępowań

egzekucyjnych – sądowego i administracyjnego, w których doszło do zbiegu egzekucji w rozumieniu art. 773 § 1 k.p.c. i art. 62 u.p.e.a. Organy te w granicach prowadzonego postępowania egzekucyjnego wyznaczone osobą dłużnika lub zobowiązanego i tytułem wykonawczym podejmują samodzielnie czynności egzekucyjne w zakresie egzekucji z rzeczy lub praw zobowiązanego (dłużnika) nie objętych takim zbiegiem. Rozstrzygnięcie przewidziane w art. 773 § 1 k.p.c. oznacza niedopuszczalność egzekucji z danego prawa lub rzeczy przez inny organ egzekucyjny niż wyznaczony przez sąd.

Podsumowując: Zbieg egzekucji nie oznacza zbiegu prowadzonych postępowań egzekucyjnych administracyjnego czy sądowego, w ramach których komornik sądowy czy organ egzekucyjny zastosował środek egzekucyjny, tj. egzekucję do tej samej rzeczy albo prawa i tej samej osoby (dłużnika i zobowiązanego). Zbieg egzekucji to sytuacja odnosząca się do konkretnego, tego samego podmiotu oraz przedmiotu, rzeczy lub prawa, do którego skierowano egzekucję w trybie sądowym i administracyjnym. Aby uniknąć negatywnych skutków tego stanu rzeczy ustawodawca poddał go kontroli, ocenie i rozstrzygnięciu sądowi powszechnemu.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że przekazanie komornikowi do łącznego prowadzenia egzekucji sądowej i administracyjnej nie powoduje, że administracyjny organ egzekucyjny traci status organu egzekucyjnego właściwego w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym, w którym zbieg egzekucji wystąpił. Zbieg egzekucji nie powoduje zawieszenia czy umorzenia prowadzonego administracyjnego postępowania egzekucyjnego, w ramach którego doszło do zbiegu egzekucji. Postępowanie to nadal trwa, istnieje, toczy się dopóki dopóty nie zostanie umorzone lub zakończone w inny sposób np. poprzez wyegzekwowanie objętej nim należności.

W przypadku zbiegu egzekucji, o którym mowa w art. 62 u.p.e.a. i wyznaczenia przez sąd komornika sądowego do ich dalszego łącznego prowadzenia na zasadach określonych w art. 773 § 1 k.p.c., administracyjny organ egzekucyjny jest uprawniony do orzekania w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego, w ramach którego doszło do wymienionego zbiegu. Wyznaczenie danego organu do łącznego prowadzenia egzekucji nie oznacza, że organ ten przejmuje wszystkie prawa i obowiązki innego organu egzekucyjnego, którego egzekucja była w zbiegu. Organ ten prowadzi egzekucję w trybie dla siebie właściwym wyłącznie w odniesieniu do rzeczy lub prawa, co do których doszło do zbiegu egzekucji.

Żądanie umorzenia postępowania egzekucyjnego nie może być skierowane do organu egzekucyjnego innego niż prowadzącego to postępowanie, gdyż dotyczy umorzenia całego postępowania egzekucyjnego, a nie pozostającej w zbiegu egzekucji i dotyczy wszystkich podjętych przez ten organ czynności, a nie jednego z zastosowanych środków egzekucyjnych.

Umorzenie postępowania egzekucyjnego z przyczyny, o której mowa w art. 59 § 1 pkt 1–8 i 10, powoduje uchylene dokonanych czynności egzekucyjnych, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej (art. 60 § 1 u.p.e.a.). Organ egzekucyjny wydaje w razie potrzeby postanowienie dotyczące uchylenia dokonanych czynności egzekucyjnych wskutek umorzenia postępowania egzekucyjnego (art. 60 § 2 u.p.e.a.).

Zbieg egzekucji, o którym mowa w art. 62 u.p.e.a., nie zwalnia administracyjnego organu egzekucyjnego z obowiązku orzekania o umorzeniu administracyjnego postępowania egzekucyjnego w przypadku wystąpienia okoliczności opisanych w art. 59 § 1 tej ustawy. Organem uprawnionym do umorzenia egzekucyjnego postępowania administracyjnego jest wyłącznie organ prowadzący to postępowanie w trybie przewidzianym przepisami u.p.e.a.

Wyznaczenie przez sąd sądowego organu egzekucyjnego do łącznego prowadzenia egzekucji sądowej i administracyjnej nie uprawnia tego organu do umorzenia administracyjnego postępowania egzekucyjnego wskutek zaistnienia przesłanek z art. 59 § 1 u.p.e.a. Organ ten prowadzi egzekucję w trybie dla siebie właściwym, co oznacza, że w przypadku braku ustawowego upoważnienia nie może stosować innych niż zawarte w k.p.c. przepisów. Przepisy te wyłączają uprawnienie sądowego organu egzekucyjnego do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 804 k.p.c.) i nie przewidują możliwości umorzenia administracyjnego postępowania egzekucyjnego (art. 823–825 k.p.c.), (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt II FSK 1787/11 dostępny w elektronicznej bazie orzeczeń sądów administracyjnych na

stronie www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Skoro, jak w niniejszej sprawie, Skarżący wskazując na przesłanki wynikające z art. 59 § 1 pkt 2 i 7 u.p.e.a., domagał się umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie wystawionego tytułu wykonawczego z uwagi na to, że zobowiązanie nigdy nie powstało ze względu na przedawnienie zobowiązania podatkowego, a także brak doręczenia zobowiązanemu pisemnego upomnienia zawierającego wezwanie do wykonania obowiązku, to wyłącznie właściwym do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia tego wniosku był administracyjny organ prowadzący to postępowanie, bez względu na to, czy w wyniku zbiegu egzekucji do jej łącznego prowadzenia wyznaczony został organ egzekucji sądowej.

Ostateczne umorzenie administracyjnego postępowania egzekucyjnego, w ramach którego doszło do zbiegu egzekucji, ma ten skutek, że zbieg taki przestaje istnieć, skoro czynność egzekucyjna powodująca jego wystąpienie zostaje w ten sposób uchylona.

W związku z tym należy uznać, iż brak jest podstawy do twierdzenia, iż Komornik prowadził postępowanie egzekucyjne bez podstawy prawnej i w konsekwencji w dniu 25 lipca 2016 r. wydał niezgodnie z prawem zaskarżone postanowienie.

Z tych względów, co do zasady, skarga nie podlegała uwzględnieniu i z tego powodu Sąd orzekł jak w punkcie 2. sentencji.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sąd rozpoznający skargę na czynności komornika działa jako sąd pierwszej instancji. Zakres kognicji sądu w postępowaniu ze skargi na czynności komornika obejmuje nie tylko kontrolę zgodności z prawem zaskarżonej czynności egzekucyjnej bądź jej zaniechania przez komornika, lecz również inne czynności podjęte w sprawie w aspekcie należytego wykonania egzekucji (art. 759 § 2 k.p.c.). W doktrynie podkreśla się, że art. 759 § 2 k.p.c. pozwala wyjść poza granice skargi na czynności komornika, a zawarty w nim zwrot „sąd może” należy interpretować jako „sąd powinien” w razie zaistnienia ku temu podstaw (Por. F. Zedler, Nadzór sądu nad czynnościami komornika na podstawie art. 759 § 2 k.p.c., „Nowe Prawo” 1975, nr 1-2, s. 998, A. Cudak. Skarga, s. 147). W konsekwencji sąd nie jest związany wskazanymi w skardze zarzutami w odniesieniu do prawa procesowego, jak i zakresem zaskarżenia tożsamym z zaskarżoną czynnością lub czynnościami komornika. Jednolicie w nauce prawa procesowego przyjmuje się, że w ramach skargi sąd nie jest uprawniony do oceny zarzutów w odniesieniu do prawa materialnego (E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające, s. 122, F. Zedler, Powództwo o zwolnienie od egzekucji, Warszawa 1973, s. 39, A. Cudak. Skarga, s. 144-145).

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., III CZP 34/16 (Biul.SN 2016/7/8, www.sn.pl, M.Prawn. 2016/15/787) wskazano, że komornik sądowy, określając wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego, nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, ustalonej na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 790 z późn. zm.), o stawkę podatku od towarów i usług. Sąd Najwyższy orzekł, że w art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (jedn. tekst Dz.U. z 2015 r., poz. 790 ze zm.) wysokość opłat jest ściśle ustalona, a ich górne granice nie mogą być zwiększone. Zatem, aby zatem ustalić podstawę opodatkowania należy odjąć od otrzymanej należnej komornikowi kwoty wartość podatku należnego, obliczonej metodą „w stu”, gdzie każde 100 złotych wynagrodzenia zawiera 18,70 złotych podatku od towarów i usług (100 zł x 23%/123%), podstawa opodatkowania wynosi zatem w takim przypadku 81,30 złotych. Wskazał także, że w razie wątpliwości czy cena zawiera podatek czy nie, uznaje się że cena ten podatek zawiera. Sąd Najwyższy zauważył, że rozwiązanie jest bardzo niekorzystne dla komorników, ale nawet mając powyższe na względzie, zmiana interpretacji nie może prowadzić do obciążenia finansowego dłużników (komunikat Sądu Najwyższego na stronie internetowej www.sn.pl/aktualnosci/SitePages/Komunikaty_o_sprawach.aspx?ItemID=114&ListName=Komunikaty_o_sprawach).

Podzielając argumentu Sądu Najwyższego, Sąd uznał, że Komornik bezpodstawnie doliczył do kwot opłat ustalonych postanowieniem z 25 lipca 2016 r. kwotę 6.757,37 zł z tytułu podatku od towarów i usług.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji.

Sygn. akt I Co 858/16

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować i zakreślić.
2. Doręczyć odpisy postanowienia stronom postępowania oraz komornikowi, z pouczeniem o zażaleniu.
3. Przedłożyć akta z wpływem lub po 30 dniach.

T., dnia 30 września 2016 r.